nähtawal, ussid talwel heinade sees koeo todud ja lomadele pahha teinud.

Selle asja parremaks selletusseks, tahhan ma armsa luggejatele ühte tõeste sündinud luggo ülles panna:

Mees olli süggisel metsas puid raiunud, oksad ja laastud ja purrud hunniko pannud ja jämmedad puud hunniko otsa. Talwel, kui neid ärra tõi, leidis alt purrude seest ussi, sirge ja kõwwaks külmanud, kui üks kep. Nalja pärrast tõi mees ussi koeo ja püstis ahjo otsa kohta ülles soja, katseks mis temmast piddi sama. Se ei turinud kaua, kui ülles sullas ja ka kohhe ellama hakkas, kus temmale agga surma tehti.

Ma pannen sedda agga sellepärrast ülles, et teadmata innimesed teadwad ennast hoida ja ette wadata. Ka innimese ihho peale aitab poom-õlli ja wenne tubbakas, kui us on hammastanud.

Tamme pu ihhokoor ja lehhed on ka head, ussi hammastud hawa peale panna.

Us ei lähha ial tamme pu alla, egga ei seisa temma liggi, nenda ka teised kihwtised lomad.

On us innimest hammustanud, siis peab ta ennast hoidma, et kui ta sedda kohta katsub ehk muljub ja pärrast selle käega palge ehk su jure pudub, siis paistetab temma teggomood kohhe hirmsaste ülles, ja woib ka surma sada. Hilja aea eest näggin ühte 14aastast tüttarlast selle lähhi surrewad.

Oh innimene hoia sa,
Siis aitab Jummal hoida ka
Ja hoiab sind ka tulleſt, weeſt
Ja ussi hirmsa kihwti eest,
Mis, kui ei wata ette sa,
Sind kergeste woib surmata!
Seſt kõige armsam ilma peal,
On innimese ello teal,
Mis igga hing kül ärra teab
Ja kullast kallimaks ka peab. —

Igga hingel, mis ma peal ligub,
Tules lennab ehk oksas kigub,
Roomab maas ehk ellab wees,